

Nedkastning af sprængstof og våben i Klosterskoven.

Ved en af de første nedkastninger i Klosterskoven var vi sammen med folk fra Hjørring for at se, hvordan det gik til. Vi var 6 mand, som Nygaard kørte derop. Det var spændende, vi kendte ikke dem, vi skulle møde i skoven, men vi havde fået et kodeord, som vi skulle sige, så snart vi blev råbt an i skoven, og gud nåde, hvis vi ikke svarede med det samme, så ville der blive skudt. Da Nygaard havde smidt os af, kørte han hjem, thi vi måtte selv sørge for at komme hjem. Vi gik ind i skoven, og vi kom ikke ret langt, før vi blev råbt an, og kodeordet blev sagt. Vi fulgte så med en mand ind gennem skoven til en åben plads, hvor vi blev fordelt. Nogle skulle stå med lamper i en lang række i vindretning, og et stykke ud fra rækken stod så den mand, som skulle sende kodeordet til flyveren. Hele skoven rundt stod der bevæbnede vagter, hvor mange ved jeg ikke, men der blev talt om, at vi var godt bevæbnet, hvis tyskerne skulle komme. Da vi nærmede os tidspunktet hvor flyveren skulle komme, blev alle mand sat på plads og fik besked på, at så snart der blev givet signal, skulle de tænde lamperne og holde dem, så de lyste lige op i luften. Flyveren ville så flyve langs rækken, og signalmanden på jorden skulle sende sit signal, hvorefter flyveren ville svare igen. Flyveren ville da vende og komme tilbage i retningen af lysene. Når han var over lysene, skulle de slukkes, og alle mand løbe ud til siderne, for så smed ham lasten, og der kunne jo være containere, som kom ret hurtigt ned, og dem med sprængstof vejede 250 kg. Alt gik fint. Flyveren kom pludselig ud af skyerne præcis på klokkeslet glidende ind over pladsen. Lysene blev tændt, signaler udvekslet og han fløj sin runde og kom tilbage og pludselig hang 12 faldskærme med containere i luften, det var et herligt syn. Vi var hurtige til at få dem læsset på vogne, - og så væk.

H. Braad-Sørensen

J. nr. A. 511

Turen hjem var lang, vi måtte jo gå. Vi var først hjemme hen på morgenstunden, og så på arbejde. Senere overtog Thorkild Pedersen en nedkastningsplads.

En anden gang vi var ude - denne gang ikke i Klosterskoven, men nærmere her nede mod Frederikshavn - var det nær gået galt. Vi ventede så længe over tiden, at tyskerne blev nysgerrige. Vi havde hørt flyverne, men da der var to, turde vi ikke sende noget signal, og de var langt ude af kurs, de var nærmere Hjørring, og vi vidste ikke noget om, at Hjørring skulle have nedkastning og at flyverne var i følge, men vi fik senere at vide, at Hjørring havde fået begge laster til deres store forbavselse. Da vi havde ventet ca. 1 time over tiden, sendte vi folkene hjem i spredt orden. Thorkil, Calle og jeg blev et stykke tid, men så blev der for megen uro på landevejen, så vi forsvandt hen på en gård, som Thorkil kendte. Her gemte vi os i et hulrum i høet i laden til næste morgen, men hvor vi frøs. Tidlig næste morgen stod vi op og gik ind til Sindal. På kroen var der allerede gang i spillekortene, der blev spillet på sekseren, og der var mange penge på bordet. Vi satte os og bestilte noget at spise. Medens vi sad der og sludrede om nattens begivenheder, kom en C.B.'er (føl) ind, og da han havde stået lidt og kikket rundt, sagde han højt: "Er der nogen, som har skidt samvittighed, så vil jeg lige sige, at gestapo er i byen", og så forsvandt han. Vi kikkede lidt på hinanden, vi sad jo med revolvere i lommen. Vi blev enige om at bevare roen, og så rejste Thorkil sig roligt og gik på w.c.. Vi andre blev siddende, et øjeblik efter kom han tilbage og sagde: "Det er i orden, Nygaard kommer, vi skal møde ham udenfor byen!" Vi drak vores kaffe og var ved at betale, da C.B.'eren kom tilbage. Denne gang stak han kun hovedet ind og sagde: "Så er gestapo nede hos elektrikerens", og så var han væk. Vi gik ud på gaden - og ud af byen. Der mødte vi Nygaard, vi tog en omvej hjem.